

„Nej; men det forekom mig at jeg hørte Dem selv sige det, dengang Pastor Vestrup kom. Og den Beslutning lykønsker jeg Dem til. Nu vil jeg blot spørge Dem, om De har tænkt over, hvadfor en Beskæftigelse De vil tage fat paa, naar De med det første bliver udskrevet.“

Frøken Susse kom i Forlegenhed med Svaret. Hun var ikke vant til at gøre sig Bekymring for Dagen imorgen.

„Maa jeg have Lov til at anbefale Dem en af mine Veninder, der har indrettet en større Systue? De vil der komme sammen med lutter gode og rettænkende Mennesker, som De vil have Glæde af at stifte Bekendtskab med.“

Frøken Susse saa ud til Siden. Det Fremtidsbillede følte hun sig absolut ikke tiltalt af. Hun svarede, at hendes Forældre i sin Tid havde kostet saa meget paa at uddanne hende til Kunstner, og hun vilde derfor helst ind i noget, hvor hun kunde faa Brug for sin Sangstemme. Og forresten mente hun, at hun kun havde lovet ikke mere at optræde i Kostyme.

Frøken Mohn havde en egen Maade at lukke Øjnene paa, naar noget mishagede hende. Det var, som om hun trak et usynligt Slør ned for sit Ansigt.

„Har De stadig ikke hørt noget om, hvem det var, der sprang ud efter Dem den Aften, da De blev bragt her til Hospitalet?“ spurgte hun, efter at Sløret igen var bleven løftet.

„Næ — han har ikke meldt sig. Det er underligt nok. For han var da vistnok sikker paa at faa Redningsmedaljen. Det sagde ogsaa A B D.“

„Hvem?“

„Det er den Herre fra Pressen, som var her før. Han taler med saa mange af dem oppe i Ministeriet.“

„Har De aldrig tænkt paa, at det kunde være Pastor Vestrup?“ Susse havde nær slaaet sin Skraldelatter op.

„Gud — ham! Hvor kommer De dog paa det, Frøken?“

„De fortalte mig — men det husker De maaske ikke — at De den Aften havde været hos ham. Pastor Vestrup var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa den første, der kom til Dem her paa Hospitalet, da De fik Lov til at modtage Besøg.““